

[Lembourn.]

en knyttet hånd, en enorm kunstnerisk gennemslagskraft, også selv om forholdene er så ringe, som de er i dag. Hvor meget mere gennemslagskraft vil det ikke kunne få, hvis vi siger ja til de bevillinger, som ministeren beder om? Derfor kan jeg sige til ham, at hvis jeg får mulighed for at stemme for dem, vil jeg gøre det, og jeg vil stemme nej til fru Kirsten Jacobsens dagsorden.

Bay (UP):

Når jeg tager ordet i denne sag, skyldes det fru Kirsten Jacobsens dagsorden, som jeg ikke kan stemme for. Det ville jeg ikke have kunnet, selv om jeg stadig havde været i fremskridtspartiet, af den simple grund, at jeg her har haft en enegang, idet jeg har hævdet, at Det kgl. Teater fungerer som et universitet med uddannelse for øje, og her har man ikke levet plads, når man hævder, at det skal bære sig selv; det kan et universitet, som alle ved, ikke og derfor heller ikke Det kgl. Teater.

Derimod er jeg glad for at konstatere, at vi nu har fået løfte om en rationalisering, for jeg vil gerne, når jeg nu endelig har taget ordet, hævde, at det, at hele det danske folk ved, at der findes snesevis, ja, måske hundredvis af skuespillere, der får fuld løn og næsten aldrig, ja, i enkelte tilfælde aldrig, er på scenen, er en hån imod de arbejdere, der i dag forsøger ved strejker, ulovlige strejker, at gennemtvinge en realløns bibeholdelse. Derfor er jeg glad for, at der skal ske en rationalisering også her, og jeg så den gerne til bunds, men må fastholde, at der skal være plads til den store uddannelsesproces, der foregår. Den skal foregå et sted, og det skal være på lige fod med læger, ingeniører, lærere osv.

Til slut kun dette: jeg må også, for at det kan forstås, undlade at stemme, når vi skal stemme om dagsordenen.

Poulsgaard (FP):

Det er ikke af mangel på interesse for Det kgl. Teater, at jeg ikke var til stede under debattens start, men det hænger sammen med, at vi har en benzinstrejke. Der var en flyver, der ikke fløj. Jeg måtte med toget. Jeg nævner det her, for hvorfor har vi benzinstrejke? For at de velbjærgede, der i stor udstrækning bruger Det kgl. Teater, bruger bibliotekerne, skal kunne fortsætte med at nasse på det arbejdende folks bekostning.

Den kommunistiske repræsentant nævnte rindalismen som en hån, nedsættende. For første gang var der en jævn mand, der turde stå op mod kunstpaverne og kulturprofeterne og udtrykke, hvad den jævne mand følte, og jeg er stolt over, at jeg kan kalde mig en af hans apostle. I stedet for at de ærede folketingsmedlemmer bruger deres frikort til at gå i Det kgl. Teater, burde de måske i stedet for tage ud og høre, hvad befolkningen sagde. Det ville måske ændre en lille smule ved den indstilling, der er kommet til udtryk her i dag.

Jeg vil ikke her i dag foreslå, at vi skal tage en folkeafstemning om hele kunststøtten, men jeg er overbevist om, at fra alle de talerstole, som hr. Arnfast så smukt refererer mig for, har jeg i hvert fald en sikker fornemmelse af, at det vil blive et dundrende nej til disse kulturprofeter; derfor burde en repræsentant, der siger, at han taler arbejdernes sag, også lytte lidt til, hvad Rindal sagde.

Vi ønsker ingen censur. Jeg kunne have lyst til at minde om, at i Moskva og andre steder kan man komme i tanker om at sætte bulldozere ind mod kunsten. Det ønsker fremskridtspartiet ikke. Vi ønsker en kunstnerisk frihed, men det bliver en kunst, som den betalende befolkning vil have, og ikke den, som en lille overklasse trækker ned over dem. Og så kan jeg også berolige hr. Arnfast med, at Den lille Havfrue nok skal få lov til at blive stående, den har vi ingen planer om at fjerne.

Hr. Svend Andersen (Rosk. a.) har så glimrende sagt, hvorfor han ikke kunne lide fascismen, så det skal jeg forbigå.

Så var hr. Lembourn så begejstret for det danske sprog og sagde, at det var nødvendigt for at bevare sproget, at vi havde nationalscenen. All right, så vil jeg hellere have det jyske sprog, end jeg vil have det, der tales på nationalscenen – jeg har talt mange gange til hove. Hvis hr. Lembourn med vort nationale særpræg tænker på, at dette særpræg skal være, at vi render nøgne rundt, ja, så er vi måske ved at svare til den opfattelse, folk er ved at få ude omkring i verden af Danmark, men det er i hvert fald ikke en udvikling, som jeg ønsker at støtte.

Vi kan ikke både blæse og have mel i munden; det må snart være gået op for befolkningen. Vi siger, at vi kan befri dette samfund for den pestbyld, som indkomstskatten er. På den måde får den enkelte råd til at støtte det, han har behov for, og det er jo en fantastisk situa-